

SERIA DE AUTOR
MARIO
VARGAS LLOSA

MARIO VARGAS LLOSA

CINCI COLȚURI

Traducere din spaniolă de
MARIN MĂLAICU-HONDRARI

HUMANITAS
fiction

Lui Alonso Cueto

I

Visul Marisei

Se trezise, sau încă visa? Tot mai simțea căldură în laba piciorului drept, o senzație stranie care-i înfiora tot trupul și îi spunea că nu e singură în pat. Amintirile i se-nvălmășeau mai întâi în minte, dar apoi se ordonau ca un rebus pe care-l completezi treptat. Vinul băut după masă le înveselise și le amețise puțin, tot treceau de la terorism la filme și la bârfe mondene, când, brusc, Chabela s-a uitat la ceas și a sărit în picioare, palidă: „Starea de necesitate! Doamne, nu mai apuc s-ajung în La Rinconada! Cum a trecut timpul!” Marisa a insistat să rămână să doarmă la ea. N-avea de ce să-și facă probleme, Quique plecase la Arequipa, trebuia să se întâlnească mâine-dimineață cu consiliul director al fabricii de bere, așa că erau stăpâne în apartamentul din Golf. Chabela l-a sunat pe Luciano, soțul ei. Acesta, înțelegător ca întotdeauna, a zis că nu-i nici o problemă, o să aibă el grijă ca fetițele lor să nu piardă autobuzul școlar. Așa că Chabela să rămână liniștită la Marisa și gata, oricum era mai bine decât să fie reținută de vreo patrulă, pentru încălcarea stării de necesitate. La naiba cu starea de necesitate. Dar, firește, terorismul era și mai rău.

Chabela a rămas peste noapte, și acum Marisa îi simțea talpa pe laba piciorului ei drept: o apăsare ușoară, o senzație catifelată, călduță, delicată. Cum se face că ajunseră așa de aproape una de alta în patul acela matrimonial

atât de mare încât, atunci când l-a văzut, Chabela a zis în glumă: „Bine, Marisita, poți să-mi spui și mie câți oameni dorm în patul ăsta imens?” Își aminti că fiecare se culcase pe partea ei, lăsând la mijloc o distanță de cel puțin jumătate de metru. Care din ele se apropiase în somn atât de mult încât talpa Chabelei îi apăsa acum laba piciorului?

Nu îndrăznea să se miște. Își ținea respirația ca să n-o trezească pe prietena ei, ca nu cumva aceasta să-și retragă talpa și astfel să dispară senzația aceea atât de plăcută care, pornind de la laba piciorului, îi cuprindea tot trupul și o făcea să rămână atentă și încordată. Încetul cu încetul a început să zărească, în întunecimea din dormitor, câteva fâșii de lumină care se strecurau printre jaluzele, umbra comodei, ușa dulapului și ușa de la baie, ramele dreptunghiulare ale tablourilor de pe pereți, deșertul cu șarpele-femeie de Tilsa, camera cu totemul lui Szyszlo, veioza cu picior, sculptura lui Berrocal. Închise ochii și ascultă: foarte slabă, dar ritmică, respirația Chabelei. Dormea, poate și visa, așadar ea fusese, fără-ndoială, cea care se apropiase în somn de trupul prietenei sale.

Surprinsă, rușinată, întrebându-se din nou dacă e trează ori visează, Marisa își dădu în sfârșit seama de ceea ce trupul ei deja știa: era excitată. Talpa delicată care-i încălzea laba piciorului îi aprinsese sângele și simțurile și, cu siguranță, dacă mâna i-ar aluneca între picioare și-ar simți sexul umed. „Ai luat-o razna?” își zise. „Te excită o femeie? Cum vine asta, Marisita?” Bineînțeles că se excitase de multe ori singură și uneori se masturbase frecându-se între picioare cu o pernă, dar de fiecare dată o făcuse gândindu-se la bărbați. Din câte știa ea, niciodată, dar niciodată la o femeie! Și totuși, acum era excitată, tremura din cap până-n picioare și avea un chef nebun ca nu doar picioarele lor să se atingă, ci trupurile lor în

întregime, ca să simtă peste tot, precum pe laba piciorului, apropierea și căldura prietenei ei.

Mișcându-se extrem de încet, cu inima bătându-i nebu-nește, prefăcându-se că respiră ca și cum ar dormi, se lăsă pe o parte, așa încât, chiar dacă nu le atinge, simțea că acum se afla la doar câțiva milimetri de spatele, șoldurile și picioarele Chabelei. Îi auzea mai bine respirația și avea impresia că simte un iz ușor ce venea dinspre trupul acela aflat atât de aproape, ajungea până la ea și o învăluia. În ciuda voinței ei, ca și cum nu și-ar fi dat seama ce face, își mișcă încet de tot mâna dreaptă și o lăsă pe coapsa prietenei ei. „Ce binecuvântare, starea de necesitate“, se gândi. Simți cum îi crește pulsul. Chabela avea să se trezească și să-i dea mâna la o parte: „Dă-te mai încolo, nu mă atinge, ai înnebunit? Ce-i cu tine?“ Dar Chabela nu se mișcă și părea în continuare cufundată într-un somn profund. O simți inspirând, expirând, avu impresia că răsuflarea venea spre ea, îi intra pe nas și pe gură și îi încălzea pântecul. În unele momente, așa excitată cum era, se gândea, în mod absurd, la starea de necesitate, la întreruperea curentului electric, la răpiri – mai ales la sechestrarea lui Cachito – și la bombele teroriștilor. Ce țară, ce țară!

Sub palma ei, pielea de pe coapsă era tare și fină totodată, ușor umedă, poate de la transpirație sau de la cremă. Să se fi dat Chabela înainte de culcare cu vreo cremă dintre cele pe care le-avea Marisa în baie? N-o văzuse dezbrăcându-se; i-a dat o cămașă de noapte de-a ei, foarte scurtă, și Chabela s-a schimbat în dressing. Când a revenit în cameră, Chabela avea deja pe ea cămașa de noapte, semitransparentă, lăsându-i brațele și picioarele la vedere, ba chiar și ceva din fese, și Marisa își amintea că se gândise: „Ce trup frumos, ce bine arată în ciuda celor două nașteri, se vede că merge de trei ori pe

săptămână la sala de sport“. Continuase să se apropie puțin câte puțin, tot mai temătoare c-o s-o trezească pe prietena ei; acum, îngrozită și fericită, simțea cum din când în când, în funcție de respirația fiecăreia, își atingeau câte-un pic ba coapsele, ba fesele ori picioarele, după care se îndepărtau repede. „Să vezi că acușica se trezește, Marisa, e o nebunie ce faci tu.“ Dar nu dădea înapoi și aștepta în continuare – ce aștepta? –, ca-n transă, următoarea atingere fugară. Mâna ei dreaptă era tot pe coapsa Chabelei și își dădu seama că începuse să transpire.

Prietena ei se mișcă. Mai să-i stea inima-n loc. Nici nu mai respiră câteva secunde; își ținuu ochii strâns închiși, prefăcându-se că doarme. Chabela, fără să se miște de la locul ei, ridicase o mână și acum Marisa simțea că peste palma ei, așezată pe coapsa prietenei sale, poposise palma acesteia. Oare o să i-o dea brusc la o parte? Nu, dimpotrivă, cu delicatețe, ba chiar cu tandrețe parcă, împletindu-și degetele cu ale sale, Chabela îi conducea mâna, apăsându-i-o ușor, ținând-o mereu lipită de piele, până între picioarele ei. Marisei nu-i venea să creadă ce se-ntâmpla. Simțea între degetele mâinii captive părul unui pubis ușor bombat și despicătura umedă, palpitând, peste care Chabela îi apăsa palma. Tremurând din cap până-n picioare, Marisa se așeză pe-o parte, lipindu-și sânii, pântecul, picioarele de spinarea, fesele și coapsele prietenei ei, în timp ce cu toate degetele de la mână îi freca sexul, căutându-i clitorisul, scotocind, despărțind labiile umede ale sexului ei umflat de dorință, călăuzită încontinuu de mâna Chabelei, pe care de asemenea o simțea că tremură, lipindu-se de trupul ei, ajutând-o să se împletească și să se facă una cu ea.

Marisa își cufundă fața în părul Chabelei, dându-l la o parte cu mișcări din cap, până ce-i găsi gâtul și urechile, pe care acum le săruta, le lingea și le mușca ușurel, cu

plăcere, fără să se mai gândească la nimic, orbită de fericire și de dorință. După câteva secunde sau minute, Chabela se întoarse spre ea căutându-i gura. Se sărutară cu lăcomie și disperare, mai întâi pe buze, apoi, deschizând gura, își împletiră limbile, saliva, în timp ce mâinile fiecăreia îi scoteau – îi smulgeau – celeilalte cămașa de noapte, până ce rămaseră goale și înlănțuite; se-ntorceau de pe-o parte pe alta, mângâindu-și sânii, sărutându-i, apoi subsuorile și pântecul, și își frecau una alteia sexul, simțindu-l cum palpită într-un timp fără timp, infinit și atât de intens.

Când Marisa, amețită, satisfăcută, simți, fără să se poată opune, cum alunecă într-un somn irezistibil, mai apucă totuși să-și zică în gând că, în timpul experienței aceleia extraordinare pe care tocmai o trăise, ea și Chabela – care acum părea învinsă de somn la rându-i – nu-și spusese nici măcar un singur cuvânt. Adâncindu-se într-un gol nesfârșit, se gândi din nou la starea de necesitate și i se păru că aude o explozie undeva departe.

Câteva ore mai târziu, când se trezi, lumina cenușie a zilei intra în dormitor cernută prin jaluzele și ea era singură în pat. Îi era rușine din cap până-n picioare. Chiar se-ntâmplase așa ceva? Nu, nu era cu puțință, nu. Ba da, bineînțeles că se-ntâmplase. Auzi un zgomot în baie și închise ochii speriată, prefăcându-se că doarme. Îi întredeschise și, printre gene, o văzu pe Chabela îmbrăcată și aranjată, gata de plecare deja.

— Marisita, mii de scuze, te-am trezit, o auzi spunându-i, pe tonul cel mai firesc din lume.

— Ce-ntâmplare, îngăimă convinsă că abia de i se auzea vocea. Pleci deja? Nu vrei să iei micul dejun înainte?

— Nu, inimioara mea, zise Chabela.

Ei chiar că nu-i tremura vocea și nici nu părea stingerită; era la fel ca-ntotdeauna, fără urmă de roșu-n

obraji, cu o privire cât se poate de firească, fără nici pic de răutate ori viclenie în ochii ei mari și întunecați, și cu părul ei negru puțin ciufulit.

— Am fugit, vreau să le mai prind pe fetițe înainte să plece la școală. Mulțumesc pentru ospitalitate. Ne auzim, te pup.

Îi trimise un sărut din ușa dormitorului și plecă. Marisa se ghemui, se întinse, se pregăti să se ridice, dar se ghemui la loc și se înveli cu cearșaful. Bineînțeles că se-ntâmplase, și cea mai bună dovadă era că ea stătea în pat dezbrăcată, iar cămașa de noapte era șifonată și aproape căzuse pe jos. Ridică cearșaful și râse văzând că și cămașa pe care i-o împrumutase Chabelei era tot așa, ghemotoc la picioarele ei. O apucă râsul, un râs din care se opri brusc. Doamne, Doamne Dumnezeule. Regreta? Deloc. Câtă prezență de spirit la Chabela! Oare mai făcuse și altă dată așa ceva? Imposibil. Se știau de-atâta timp, mereu își spusese totul, dacă Chabela ar fi avut înainte o asemenea aventură i-ar fi povestit. Sau poate că nu? Oare o să schimbe asta cu ceva prietenia lor? Sigur că nu. Chabelita era prietena ei cea mai bună, mai mult decât o soră. Cum o să fie relația lor de-acum încolo? La fel ca înainte? De-acum împărtășeau un secret teribil. Doamne, Doamne, nu-i venea să creadă că se-ntâmplase așa ceva. Toată dimineața, în timp ce făcea baie, se îmbrăca, mânca micul dejun, le dădea instrucțiuni bucătăresei, majordomului și servitoarei, i se tot învârteau prin cap aceleași întrebări: Chiar ai făcut ce-ai făcut, Marisita? Și ce s-ar întâmpla dacă Quique ar afla ce făcuseră ele două? S-ar supăra? I-ar face o scenă de gelozie ca și cum l-ar fi înșelat cu un bărbat? O să-i spună? Nu, niciodată, asta nu trebuia să mai afle nimeni, ce rușine. Până și la amiază, când s-a întors Quique din Arequipa și i-a adus nelipsitele paste La Ibérica și punga cu ardei rocoto, în timp ce-l săruta

și-l întreba cum i-a mers la ședință – „Bine, bine, gringuita¹, ne-am hotărât să nu mai trimitem bere la Ayacucho, nu merită, taxele pe care ni le cer teroriștii și pseudoteroriștii ne ruinează” –, ea se-ntreba în continuare: „Și de ce Chabela n-a făcut nici cea mai mică aluzie și a plecat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? De ce crezi, prostuțo? Pentru că și ea murea de rușine, nu voia să dea nimic de-nteles, prefera să se prefacă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar chiar s-a întâmplat, Marisita. Oare o să se mai întâmple vreodată?”

Toată săptămâna nu și-a luat curaj să-i dea telefon Chabelei și a așteptat nerăbdătoare s-o sune ea. Ce ciudat! Niciodată nu mai trecuseră atâtea zile fără să se vadă sau să vorbească la telefon. Dar, dacă se gândea mai bine, poate că nu era chiar atât de ciudat: probabil că Chabela se simțea la fel de stingherită ca și ea și cu siguranță aștepta ca Marisa să ia inițiativa. S-o fi supărat? De ce? Nu făcuse Chabela primul pas? Ea doar îi pusese o mână pe picior, asta putea fi ceva întâmplător, involuntar, fără nici o intenție ascunsă. Chabela o luase de mână și o făcuse s-o atingă acolo și s-o masturbeze. Îndrăzneală, nu glumă! Când își spunea asta, îi venea să râdă ca nebuna și simțea că-i ard obrazii, roșii ca focul.

Toată săptămâna a fost așa, pe jumătate absentă, absorbită de amintirea aceea, achitându-se aproape mecanic de treburile ei obișnuite, lecțiile de italiană la Diana, ceaiul cu mătușile la nepoata lui Margot, care în sfârșit se mărita, două cine cu asociații lui Quique, la care erau invitate și soțiile, vizita obligatorie la părinți și ceaiul băut cu ei, mersul la cinema cu Matilde, verișoara ei, un film la care n-a putut fi deloc atentă, fiindcă nu-i ieșea din minte ce se-ntâmplase și încă se-ntreba dacă nu cumva

1. Diminutiv de la forma feminină a apelativului *gringo* (sp.) – „yankeu”, „american”. (N. tr.)

fusese un vis. Și prânzul cu colegile de școală și inevitabilele discuții, la care ea participa doar pe jumătate, despre bietul Cachito, sechestrat de aproape două luni. Umbla vorba că venise tocmai de la New York un expert al companiei de asigurări ca să ducă tratative cu teroriștii și că biata Nina, soția lui, urma un tratament ca să nu-și piardă mințile. Cât de neatență trebuie să fi fost, dacă într-una din acele nopți, în timp ce făcea dragoste cu Enrique, acesta și-a pierdut brusc cheful și i-a zis: „Nu știi ce-i cu tine, gringuita, dar cred că-n toți cei zece ani de căsnicie nu te-am mai văzut niciodată atât de nepăsătoare. O fi de la terorism? Mai bine hai să ne culcăm“.

Joi, exact la o săptămână după ceea ce se-ntâmplase sau nu se-ntâmplase, Enrique s-a-ntors de la birou mai devreme decât de obicei. Stăteau la un whisky pe terasă, uitându-se la Lima, o mare de steluțe la picioarele lor, și discutau, desigur, despre ce se discuta obsesiv în toate casele zilele acelea, despre atentatele și sechestrările comise de Sendero Luminoso și de Mișcarea Revoluționară Túpac Amaru, despre întreruperile de curent care aveau loc aproape noapte de noapte din cauza sabotajului la transformatoarele electrice și care lăsau în beznă cartiere întregi din oraș și despre exploziile cu care teroriștii îi trezeau în toiul nopții sau în zori pe locuitorii din Lima. Își aminteau că de pe aceeași terasă, cu câteva luni în urmă, văzuseră aprinzându-se în miez de noapte, pe un deal din apropiere, torțele ce închipuiau o seceră și-un ciocan, ca o profecție a ce urma să se-ntâmple dacă Sendero Luminoso ar fi câștigat lupta. Enrique zicea că situația devenise imposibilă pentru afaceri, măsurile de securitate erau tot mai costisitoare, companiile de asigurări aveau de gând să scumpească și mai mult politele, și era clar că dacă bandiții își mai făceau mult de cap Peru avea s-ajungă în curând în situația Columbiei, de unde oamenii de afaceri, alungați de teroriști, fugeau și își mutau sediul

CUPRINS

I. Visul Marisei	7
II. O vizită neașteptată.	17
III. Sfârșit de săptămână la Miami	24
IV. Afaceristul și avocatul	33
V. Cuibul calomniilor	40
VI. O epavă din lumea spectacolului	49
VII. Agonia lui Quique	58
VIII. Bondoaca	67
IX. O afacere ciudată	74
X. Cei trei glumeți	83
XI. Scandalul	91
XII. Cantina socială	103
XIII. O absență	112
XIV. Certuri și împăcări conjugale	125
XV. Bondoaca înspăimântată	135
XVI. Moșierul și chinezoaica	145
XVII. Straniile întâmplări din jurul lui Juan Peineta	156
XVIII. Cea mai lungă noapte a inginerului Cárdenas	170
XIX. Bondoaca și puterea	177
XX. Vârtej	193
XXI. Ediție extraordinară din <i>Destapes</i>	223
XXII. Happy-end?	237